

Erasmus tanulmányi program
Beszámoló
Tóháti Rebeka Gyöngyvér, SE ÁOK V.

Amikor 2020. februárjában megtudtam, hogy lehetőségem lesz fél évet Ausztriában tanulni rendkívül boldog voltam. El sem tudtam képzelni, hogy milyen elkövetkezendő egy év vár ránk tele bizonytalansággal, stresszel és gyásszal. Én azok közé a kevés szerencsés hallgatók közé tartozom, akik egy világjárvány tombolása ellenére meg tudták valósítani a hallgatói mobilitásukat, amiért évekig küzdöttek az egyetemi éveik alatt. Hiszen a sok áttanult éjszaka, extrakurrikuláris program és feladat során mindig az járt a fejemben, hogy egyszer ez meg fogja érni, egyszer külföldön tanulhatok néhány hónapig.

Viszont a 2020. és 2021. február közötti időszak bizonytalansága rányomta a bélyegét a lehetséges külföldi félévekre is. Hetente vagy akár naponta módosultak a ki- és beutazási feltételek, félő volt, hogy teljesen lemondja a fogadó intézet a tavaszi féléves Erasmus-t, hiszen ez az őszivel meg is történt. Azonban én lapot húztam a tizenkilencre és megszerveztem az egész éves tanulmányaim annak a reményében, hogy azokat március 1-jétől Innsbruckban tudom folytatni. Ehhez még D tervet is készítettem, minden eshetőséget figyelembe véve. Szerencsére az A tervem bejött, és tavasszal már 800 km-re Budapesttől hallgathattam online az előadásokat, németül.

Sajnos a mobilitás alatt sem múlt el a bizonytalanság, Magyarországon tombolt a harmadik hullám miközben Ausztriában a szigorú szabályok miatt szinte sehova sem mehettünk. Szerencsére sok barátot szereztem az innsbrucki Magyar Ház nevű kollégiumból így nem éreztem magam egyedül, az előadások hallgatása pedig lekötötte a maradék szabadidőmet is. Így telt a mobilitásom több mint fele, ami azért nagyon sajnálatos, mivel nem tudtam megismerkedni sem a többi Erasmus-os sem az innsbrucki hallgatótársaimmal.

Aztán a fokozatos lazításokkal és a jobb idő eljövételével egyre több lehetőségem nyílt felfedezni azt a csodás kis tiroli várost, ahol eltölthettem négy hónapot. Ha nincsen éppen pandémia Innsbruck egy elképesztően élhető város. Budapesthez képest sokkal kisebb, így furcsa volt először, hogy nincsen nyüzsgés, hogy az emberek egymásra mosolyognak vagy akár köszönnek az utcán. Ami a leginkább megmaradt a városból, hogy a sport nagyon nagy szerepet játszik az ott lakók életében. Nem volt furcsa látvány valakit szakadó hóban vagy esőben futni látni. Az emberek mindenhol biciklivel közlekednek. Télen teljesen hétköznapi, ha valaki tetőtől talpig sífelszerelésben, nyáron pedig túra vagy mászófelszerelésben mászkál. A „Szia, Jó reggelt” után szinte mindig az a kérdés következett, hogy „Ma mit fogsz sportolni?”. Persze ezzel párhuzamosan nem vetik meg maguktól az elképesztően finom bajor vagy tiroli sört sem.

Nagy szerencsém volt a fogadóintézettel is, mivel lehetőségem volt szinte minden gyakorlatomat személyesen megcsinálni. Annak érdekében, hogy több kreditet vigyek haza 2-2 hetet töltöttem a gyerek- és nőgyógyászati osztályokon. Ezek a gyakorlatok az egész napomat kitöltötték, de lehetőségem nyílt megismerni az osztályokon dolgozók minden napjait. Nagyon szimpatikus volt, hogy figyeltek az orvosok arra, hogy aktívan részt tudjak venni a gyakorlaton és ne csak a falat támasszam (ilyenkor inkább hazaküldtek). Ezáltal sok nőgyógyászati műtéthez asszisztáltam és kisgyereket vizsgáltam meg. Ezután következtek a „hivatalos” gyakorlatok, amik az itthonival ellentétben tárgyanként csak napi 2 órát jelentettek, blokkosítva 1 vagy 2 héten át. Meglepő módon ennyi idő alatt is meg lehet tanítani minden szükséges információt, de a diákéletre is jut idő.

Minden jóban van valami rossz, ez az elég nagy rossz számomra a nyelvi akadály volt. B2-es nyelvvizsgámat a mobilitás előtt novemberben tettem le, így nem mondhatom, hogy ismeretlen

volt számomra a nyelv. Azonban arcucsapásul ért, amikor megtudtam, hogy a tiroli dialektus nem egy kis falat és nagyon sok idő kell mire rendesen hozzászokik az ember. A mobilitás végére már legalább intuitívan meg tudtam tippelni, hogy miről van egy-egy beszélgetés során szó, de ahhoz számomra mindenképpen több idő kellene, hogy igazán értsem azt a tiroli németet. Ettől függetlenül is hatalmasat fejlődött a némettudásom.

Összefoglalásképp elképesztően örültem, hogy ebben a bizonytalan helyzetben meg tudott valósulni a külföldi félévem. Úgy érzem rendkívül sokat fejlődtem. Megtanultam magabiztosabban és talpraesettebben intézni a mindennapjaimat, ezután már biztosan könnyebben fogok alkalmazkodni új, főleg tőlem ismeretlen kultúrához és környezethez. A németemet pedig sokkal magabiztosabban használom, mint korábban és célom, hogy továbbfejlesszem.